

‘Altijd op zoek naar de variatie’

Wim Granneman (61) heeft zoveel verschillende passies dat hij helemaal alleen deze serie zou kunnen vullen. Al die passies hebben een gemeenschappelijk kenmerk: ze zijn verbonden aan de rijke historie van het bollenvak. Omdat alles wat historie heeft, ook een verhaal met zich meebrengt. En die verhalen boeien hem enorm. Voor dit artikel praten we met hem over zijn passie voor het verzamelen van bollenglazen.

Tekst: Monique Ooms
Foto: René Faas

Wim Granneman groeide op in Hillegom, op Winterrust, een oude plek op de rand van het duin- en veenland, aan het einde van de Winterrustlaan. Een plek met een rijke bollenhistorie. Zeer waarschijnlijk is daar zijn interesse geboren voor alles dat geschiedenis ademt. “In 1929 kochten mijn grootvader en zijn broer op een veiling de bollenkwekerij annex boerderij met een deel van het land dat toen nog bekend stond als Winterrust. De families Velthuyzen van Zanten en Van Waveren hadden hier geschiedenis gemaakt. Mijn grootvader en zijn broer waren daarbij vergeleken slechts bescheiden agrariërs.” Later had Granneman’s vader zo’n twintig koeien en een hectare bollen. “Toen de mechanisatie op gang kwam, bleek de veenachtige grond niet zo geschikt voor bollen.” Granneman kijkt op die periode terug als ‘een geweldige tijd’. Hij was toen al ‘gek op plantjes’, in tegenstelling tot zijn broers die de kant van de techniek en de natuurkunde op gingen. Ook talen interesseerden hem enorm. “Na de middelbare tuinbouwschool ben ik ruim anderhalf jaar naar het buitenland gegaan, om de talen te leren. Ik werkte in Engeland, Frankrijk, Duitsland en Amerika op diverse kwekerijen.”

BROEISCHIJF

In 1972 stond hij juist op het punt om naar Tenerife te vertrekken om daar het Spaans onder de knie te krijgen, toen hij werd benaderd om presentator te worden op de Floriade in Amsterdam. Deze klus leidde vervolgens tot een baan als voorlichter buitenland bij het LBO. In de vijf jaar dat hij daar zat, ontwikkelde hij onder meer de broeischijf waarmee broeiers heel eenvoudig de exacte koudeperiode en planning voor hun bollen konden uitrekenen. “Het kartonnen voorbeeldje heb ik nog

altijd bewaard.” In die tijd leerde hij veel van de heren Hoogeterp en Muller. “Daar heb ik veel aan te danken.” Tot 1989 werkte Granneman voor het toenmalige Consulentenschap, dat we nu kennen als DLV. “Daarna ben ik begonnen als zelfstandig adviseur voor de broeierij, met name op het gebied van tulpen. Ik richt mij op de Veenstreek, de Bollenstreek, Brabant, Limburg, Duitsland en Zweden.” Nog altijd woont hij op een stuk familiegrond dat destijds bij Winterrust hoorde.

Granneman is altijd een verzamelaar geweest. Zo heeft hij een fraaie collectie oude bloembollencatalogi die teruggaan tot 1855, een verzameling publicaties en boeken over bloembollen, verzamelde en kweekte hij lange tijd – samen met zijn vrouw Caroline – bijzondere bolgewassen. “Veel van die soortjes vonden we als we op vakantie waren in het buitenland. Daar zaten de raarste bolletjes bij.

.....

‘Ik verkoop mijn glazen niet aan iedereen, er moet wel goed voor gezorgd worden’

.....

Het was altijd weer geweldig om iets nieuws te ontdekken. Inmiddels hebben we alles weggedaan, op een collectie sneeuwkllokjes na, die staan in onze tuin.” Zijn bollenglazenverzameling is ontstaan doordat hij een paar mooie glazen op de kop wist te tikken voor zijn goede vriend en IBC-man Frans Roozen, die al langer glazen verzamelde. “Mijn vader had op zolder een hele doos met bollenglazen gevonden en er daar een aantal van aan Frans gegeven. Ik verzamelde toen nog niet. Later vond ik in een rommelwinkeltje wat mooie glazen die ik

kocht voor Frans. Daarvan vond ik er een paar zo mooi dat ik besloot die voor mezelf te houden. En zo is het begonnen.” Hij weet nog precies welke glazen het waren en loopt direct naar de kast om ze te laten zien: een aquakleurige en een kleurloze. “Rozendaal ontwierp deze glazen in 1933 en de producent was Kristalunie Maastricht.”

UITBUNDIG

Toen Granneman eenmaal de eerste glazen in zijn bezit had, kreeg hij de smaak goed te pakken. “Ik ben altijd op zoek naar de variatie. Welke vormen en kleuren zijn er nog meer? Ik struin rommelmarkten en verzamelbeurzen af, stap antiekwinkeltjes binnen, praat erover met allerlei mensen en zo komt van het een het ander.” Inmiddels omvat de verzameling zo’n duizend glazen, schat Granneman. Het aantal interesseert hem niet. “Het gaat mij er vooral om dat de glazen kwalitatief goed zijn en dat ze interessant zijn. Glazen uit Nederland, Duitsland en Scandinavië zijn vaak eenvoudig en strak van vorm. De mooiste komen uit Frankrijk en Engeland – die zijn zeer uitbundig – en uit Amerika, ook zeer sierlijke exemplaren. Ik vind het geweldig als een glas heel oud is en een stuk historie met zich meedraagt. Verder ben ik altijd op zoek naar bijzondere vormen. Zo weet ik nog goed dat ik voor het eerst een bloembollenglas op een glazen voet in handen kreeg. Zoiets had ik nog nooit gezien, ik vond het helemaal ‘t einde. Inmiddels heb ik er daar zeker een stuk of tachtig van.”

Zijn oudste glas dateert uit het einde van de 18e eeuw: een doorzichtig glas uit Nederland, afkomstig van een buitenverblijf in Velsen. Zijn jongste glas is maximaal vier jaar oud. “Die glazen vind ik minder interessant omdat ze geen historie hebben, er zit geen verhaal achter. Je kunt ze gewoon bij de Xenos kopen. Dat maakt ze voor mij minder exclusief.” Het meest dierbare glas is de Franse ‘Legras’, een vrij geblazen glas op een voet met een mooi kleurverloop van cerise naar doorzichtig glas, beschilderd met minuscule goudkleurige streepjes en emaille bloemen. Binnenkort kan hij nog een ander glas op een voet aan zijn verzameling toevoegen, in de kleuren blauw wit. “Die kan ik overnemen van een van onze leden.”

PASSIE DELEN

Duizend bloembollenglazen... wat doe je ermee? “Uitstellen in huis en ernaar kijken. Ik vind ze enorm mooi.” Toch kan hij er ook afstand van doen. “We hebben ook wel op beurzen en tentoonstellingen gestaan om met name de dubbele te verkopen, maar dat is ons toch te veel werk. Nu verkoop ik nog wel

'Elk glas heeft een eigen verhaal en dat fascineert mij'

eens wat aan verzamelaars of handelaren, en dan meestal een heel stel tegelijk. Mocht ik ooit mijn verzameling verkopen, dan gaat het mij er vooral om waar de glazen naartoe gaan. Geld komt niet op de eerste plaats. Ik verkoop mijn glazen niet zomaar aan iedereen, er moet wel goed voor gezorgd worden." Rijk wordt hij er dus niet van. "Mijn verzameling bezorgt me vooral veel lol. Bovendien ontmoet ik hiermee mensen die dezelfde passie delen, gelijkgestemde zielen die snappen waarmee je bezig bent en wat je drijft. Die ook op zoek zijn naar de variatie en geïnteresseerd zijn in geschiedenis en kunst. Dat is ontzettend leuk."

Die gelijkgestemde zielen hebben zich in 1998 verenigd in de Bloembollenglazenclub, waarvan Granneman voorzitter is. "Ons doel is meer informatie over bollenglazen te verzamelen en het verzamelen van glazen te bevorderen. Sommige leden gaan daar heel ver in, die pluisen elk verhaal achter elk glas na." De club kent zo'n tachtig leden en gezamenlijk bezitten zij zo'n 20.000 glazen. Slechts vijf leden bezitten het zeldzame Triple Tye glas: een glas waarop maar liefst drie bollen gebroeid kunnen worden. Granneman is er daar een van. "Gevonden in Londen in een winkel aan de chique Porto-

bello Road. Ik vond het glas veel te duur, maar mijn vrouw moedigde mij aan om het toch te kopen omdat ik er anders spijt van zou krijgen. En daar had ze helemaal gelijk in." Dat zijn echtgenote hem de ruimte geeft in zijn verzamelwoede, waardeert hij zeer. "Zij is zeer toegewijd en stimuleert mij eerder dan dat zij mij afremt. Daar heb ik het ongelooflijk mee getroffen."

Aan de lange rij van passies heeft Granneman onlangs een nieuwe toegevoegd: hij schildert. Natuurlijk staan in die schilderijen ook weer de bloembollen centraal. Voor hem heeft een dag nooit genoeg uren. Dus heeft hij onlangs besloten het voorzitterschap van de bloembollenglazenvereniging stop te zetten. "Na dik twaalf jaar wordt het ook wel weer eens tijd voor nieuw bloed. Natuurlijk blijf ik wel lid van de club." Verder zal er de komende tijd niet

zoveel veranderen. "Ik heb een hartstikke leuk leven, voel me zeer bevoorrecht. Het lukt mij altijd erg goed om werk en passies te combineren. Moet ik een lezing geven in het buitenland, ga ik meteen even langs bij een paar antiekwinkeltjes om te kijken of ze mooie glazen verkopen. Ik vind het ook heerlijk om met ondernemers te praten over wat hen drijft en hoe ze tot hun keuzes komen. Via mijn werk hou ik een frisse kijk op het leven. Als je teveel vrije tijd hebt, word je al snel een zeurpiet." Overal komt hij dingen tegen die hij het bewaren waard vindt, zoals stukken natuursteen en zelfs een oud altaar. "Ik vind het zonde als een stuk van onze historie verdwijnt." Met trends heeft hij niet zoveel. "Pompoenen bij de voordeur... wat moet je ermee? Ik volg liever mijn eigen spoor, dat heb ik altijd al gedaan. En dat bevalt me tot nu toe prima."

Resumé

Zijn jeugd bracht hij door op een stuk grond met een rijke historie. Nog altijd is hij zeer geïnteresseerd in alles wat geschiedenis ademt. Dit bracht hem onder meer tot het verzamelen van bloembollenglazen, waarvan hij er inmiddels zeker duizend heeft. Nog altijd lijkt zijn collectie echter niet compleet. Wim Granneman blijft altijd op zoek naar de variatie.